

[Ahlmann-Ohlisen]

hele ordningen var meget spontan, da den startede, og det er jo noget godt og dansk, at noget kan være spontant, når det drejer sig om at hjælpe.

Der er gået et stykke tid, siden vi fremsatte forslaget den 24. marts, men vi synes, det er en tid, der er gået godt. Vi synes, at der har været en fin debat om temaet, også i medierne, og vi har især hæftet os ved, at udviklingsministeren har taget meget håndfast og konstruktivt fat om tingene – ikke blot i debatten, men også i ministerens svar i dag.

Hvad er det, vi ønsker? Vi ønsker at finde en finansiering – det kommer jeg tilbage til om lidt – og vi ønsker at få diskuteret hele temaet igennem: behandlingstiden, forenkling og at få gjort vores støtte hurtigere og smidigere.

I beslutningsforslagets punkt 6 taler vi om rentestøtte til internationale lån. I punkt 7 siger vi, at man skal give Danmark muligheder dér, hvor Danmark er bedst – selvfølgelig byggede på dansk viden. Under samme punkt nævner vi, at man naturligvis skal tage størst muligt hensyn til de lokale behov i modtagerlandene. Endelig taler vi om en sektoropdeling og om, at når man har iværksat et eller andet projekt i området, skal man også give støtte, så det ikke pludselig falder sammen eller ikke virker, eller hvad det nu gør. Det føler jeg at der er blevet reageret pænt på i de forskellige partier.

Der er to ting, der går igen hos ordførerne. Den ene er selvfølgelig finansieringstemaet. Jeg kan sagtens kende reaktionsmønsteret fra debatterne om forsvaret, hvor de ærede kolleger i Tinget jo har den modsatte holdning. Når der skal tales om at skære på forsvaret, taler man om komplicerede problemstillinger og siger, at nu skal vi være fleksible og nu må vi løse problemerne. Ikke alle gør det – vil jeg sige til hr. Peter Duetoft – men der er alligevel mange.

Jeg vil godt sørge for, at vi ikke får et stort slagsmål om finansieringen. For det første har vi selv i forslaget henvist til indgåede finanslovaftaler, men vi synes, det ser lidt uordentligt ud at foreslå en så stor pakke uden at pege på, hvor man skal tage pengene fra.

Så kan man sige: Jamen I ved jo godt, at I ikke får flertal! Ja, men vi tror, at det her i dag er begyndelsen på en ny vejledning. Hvordan det? Jo, der er af regeringen nedsat – det har

der været i årevis, hvilken regering det end har været – noget, der hedder Det Sikkerheds- og Nedrustningspolitiske Udvalg, nærmere kendt som SNU. Og hvad skal det? Det skal selvfølgelig give råd og vejledning, og det har det også gjort. Formandskabet har for ganske få uger siden udsendt en ganske tyk bog, der hedder »Danmark efter den kolde krig«, og undertitlen er »Udenrigs- og sikkerhedspolitikken under forandring«.

Jeg vil gerne nævne, hvem formandskabet består af. Det er mere, for at man ikke skal tro, at det her er noget, der kommer fra Konservativ Ungdoms yderste fløj – hvis det findes – eller et andet sted, som jeg holder af, men som mine modstandere ikke holder af. Formandskabet består af Henning Gottlieb, kommitteret i Statsministeriet, som er formand, ambassadør Jørgen Bøjer fra Udenrigsministeriet, lektor Mary Dau, professor Bertel Heurlin, Københavns Universitet, oberstløjtnant Fini Høyer-Olsen, Forsvarets Forskningstjeneste, professor Nikolaj Petersen, Århus Universitet, og forsker Ole Wæver, Center for Freds- og Konfliktforskning – altså mennesker, der vel må siges at have næsten lige så god forstand på tingene, som Tingets høje medlemmer har.

Og hvad siger de så? Ja, jeg synes, at de i deres afsluttende kommentar på side 389 i den omtalte rapport har et spændende ræsonnement, som jeg mener man skal lytte til. Jeg vil egentlig ikke forlange mere i dag, end at man lytter til det, og jeg har jo mulighed for at få skabt en dialog om det nu ved at citere. Jeg starter her:

»Det har været diskuteret, om en del af ulandsbistanden skulle omdirigeres til Central- og Østeuropa og det tidligere Sovjetunionen. På trods af de i de fleste tilfælde endnu større økonomiske problemer i den tredje verden synes det værd at overveje, om en massiv indsats i Central- og Østeuropa og det tidligere Sovjetunionen i en begrænset årrække ikke også på længere sigt vil give bedre muligheder for at afhjælpe nøden i syd.«

Læg mærke til, hvad de så siger videre:

»Tanken er her på den ene side, at en svag økonomisk udvikling i Central- og Østeuropa vil kunne føre til ustabilitet og kræve vestlig opmærksomhed og indsats af betydelige ressourcer som eksempelvis i Jugoslavien. På den anden side kan man forestille sig, at lykkes det